

## **BRITTE** is een op het Engels gebaseerde variant van **BRIDGET** of **BRIGITTA**

door Dries van den Akker s.j. (zie ook: [www.heiligen-3s.nl](http://www.heiligen-3s.nl))

### Betekenis

- 1] Verlatijnsing van de oud-Ierse naam Brigit, Bridget, Brighid = 'verheven'; 'schone vrouw'; vanuit het Ierse 'brig' = 'verheven' (vgl. 'berg'). Ook wordt deze naam wel vertaald met 'kracht' of 'macht'.  
In het Keltische Ierland heette de moedergodin Briganti (of verlatijnst Brigantia); in het Iers: Brigíd of Brigit. Zij was ook de godin van de dichtkunst.
- 2] Niet te verwarren met *Birgitta*: van oorsprong Zweedse naam met de betekenis 'Birger's dochter' of 'dochter van 'Birger'. 'Birger' hangt samen met '-berg' = 'beschermen', 'in veiligheid brengen' of 'helpen').
- 3] Britte kan ook betekenen 'Britse (vrouw)'.  
\*

**Brigitta van Kildare**, Ierland; kluizenares & abdis; † **525. Feest 1 februari**. Trok zich op veertienjarige leeftijd terug om kluizenares te worden en ging wonen in een hol onder een eik. Daaruit ontstond klooster Kildare ('kil' = cel, kerk; 'dare' = eik). Zij was abdis van het vrouwen- én mannenklooster; † **525**. Patrones van Ierland.  
\*

**Britta** (ook **Bridget**, **Brigid**, **Brigida**, **Brigitta**, **Brigitte**, **Britte**) van **Tours**, Frankrijk; kluizenares met **Maura**; † **5e eeuw(?)**; feest **15 & 28** (verward met Brigitta en Maura van Picardië) **januari**.

Deze twee kluizenaresen zijn slechts bekend uit een boekje van Gregorius van Tours († 594; feest 17 november) over 'De Glorie van de Belijders'. Hij schrijft: *'Op het grondgebied van Tours lag een heuvel die bedekt was met ondoordringbaar struikgewas. De volksmond wist te vertellen, dat daar twee maagden begraven lagen, die in vroeger tijden op die plek een kluizenarsbestaan hadden geleid ter ere van God. Tijdens avondwaken voorafgaand aan hun feestdag zagen gelovigen daar door toedoen van God een lichtschijsel. Een dapper man volgde de stem van zijn hart en had de moed om in het nachtelijk donker naar die geheimzinnige plek toe te gaan. Hij zag een kaarslicht dat een fantastisch schijsel verspreidde. Hij bleef er lange tijd naar kijken, verliet toen die plek en vertelde anderen wat hij gezien had. Toen verschenen de maagden in een droom aan een van de plaatselijke bewoners. Zij maakten duidelijk dat zij daar inderdaad begraven lagen, en dat in de afgelopen tijd stormwinden zoveel schade hadden toegebracht, dat zij het er niet langer konden uithouden zonder betere beschutting. Dus of die man zo vriendelijk zou willen zijn hun te hulp te komen, de doornstruiken te rooien en een afdak te bouwen boven hun begraafplaats. Eenmaal wakker geworden, werd de man zo door andere beslommingen in beslag genomen, dat hij zijn hele droomgezicht vergat. Toen verschenen hem de maagden in een van de volgende nachten opnieuw en bedreigden hem vreselijk met een boos gezicht: hij zou in de loop van het jaar zeker aan zijn eind komen, als hij niet boven hen dat afdakje aanbracht. Door die droom had de man de schrik goed te pakken. Hij nam zijn hak, verwijderde het onkruid en legde de grafstenen bloot. Hij trof er dikke druppels kaarsenwas op aan, die heerlijk geurden naar nectar alsof het verse wierook was. Hij spande een os voor een wagen, verzamelde stenen en bouwde er in de zomertijd een kapelletje. Toen het werk af was, vroeg hij de zalige Eufronius, de bisschop van de kathedraal van Tours, of hij het wilde inzegenen. Maar Eufronius kon de fut niet meer opbrengen vanwege zijn ouderdom. Hij verontschuldigde zich met de woorden: "Mijn zoon, u ziet dat ik al een oud man ben en dat ik onder de winter te lijden heb, die dit jaar lastiger is dan anders. Het blijft almaar regenen, de wind blaast alles weg, de waterstand is uitzonderlijk hoog, en de wegen zijn modderig en zompig door het vele regenwater. Op mijn oude dag kan ik niet meer aan zulke ondernemingen beginnen." De man hoorde al de uitvluchten van de bisschop aan en ging met een triest gevoel bij hem vandaag. Maar toen de bisschop zijn oude ledematen uitstreekte om ze wat rust te gunnen, zag hij de twee maagden vlak naast zich staan. De oudste van de twee zag er verdrietig uit en sprak: "Wat hebben wij u misdaan, hoogzalige bisschop? Welk ongeluk hebben wij het gebied gebracht dat u door God als bisschop is toevertrouwd? Waarom laat u ons zo vallen? Waarom ziet u er tegen op de plaats in te zegenen die door die gelovige man voor ons is bereid? Dus kom op! Nu! We vragen het u in naam van de Almachtige God, waarvan wij dienaressen zijn." Na deze woorden werden haar wangen nat van de tranen die te voorschijn kwamen. De oude man werd wakker, riep zijn koster en zei: "Ik heb gezondigd door niet met die man mee te gaan. Stel je voor, ik zag de twee maagden voor me en ze maakten me dit verwijt. Ik moet erheen." Eufronius ging op weg en zette er flink de vaart in. De hele reis hield het op met regenen en de wind ging liggen. Nadat hij behouden was aangekomen, zegende hij de plaats en keerde in vrede naar huis terug. Nog dikwijls had hij het over de verschijning van die twee vrouwen en hoe ze eruit hadden gezien. Dan zei hij, dat de een groter was dan de ander wat betreft lichaamslengte, maar niet wat betreft heiligheid, en dat ze allebei witter waren dan sneeuw. Hij zei erbij dat de een Maura en de ander Britta heette, en dat hij die namen zelf uit hun eigen mond had gehoord.'*